

Bocskorbén királyfi

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon túl, még az Óperenciás-tengeren is túl, volt egyszer egy ember s egy asszony.

De azok olyan fősvények voltak, hogy senkinek egy falást isten nevében nem adtak, inkább a szemét szúrták volna ki. Hát egyszer abba a faluba katonákat kvártélyoztak be.

A fősvények házához is került két katona. Mikor odarendelték őket, megkérdezték a katonák:

- Nem adnának-e valami vacsorát nekünk, jó emberek? Három napja menetelünk, megéheztünk.

- Jaj, édes gyermekeim, nincsen nekünk, amit együnk! - mondta az asszony. - Mi is hol eszünk, hol nem eszünk!

De látták a katonák, hogy az oldalkamrában sonkák és szalonnák lógnak. Észrevette ezt az asszony, be is tette az ajtót, hogy a katonák ne leskelődjenek.

Na, szalmát vittek be, lefeküdtek a katonák. Erre várt az asszony s a házigazda. Az asszony összesúgott az urával:

- A katonák már elaludtak - súgta az asszony -, van egy ludam, most én azt levágom.

Le is vágta, de a katonák nem tudtak az éhségtől elaludni, s fél szemmel lesték. Megpucolta az asszony a ludat, odatette föni és lefeküdt.

Őgy hajnal felé már megfőtt a lúdhús, az asszony felkelt, megkevergette jól, visszafeküdt, s el is aludt.

Akkor azt mondta az egyik katona a másiknak:

- Hallod-e, te! Én azt a ludat ellopom.

- Hát hogy lopnád el?

- Meglátod, hogy ellopom!

Alattomban fel is kelt, a ludat fakanállal kihúzta a fazékból, s belédugta a hátizsákjába. Visszafeküdt, s mondta a barátjának, hogy na, immár el van lopva a lúd.

- De ha felkel az asszony, s megkevergeti, akkor észreveszi, s mi lesz velünk? - kérdezte a másik.

- Igazad van. Valamit bele kéne tennünk a fazékba.

- Tudod mit? - mondta a barátja. - Ott van az embernek a bocskora az ágy alatt, azt tegyük bele.

Ki is húzta az ágy alól a bocskort, s beletette a fazékba. Éppen jókor tette, mert az asszony mindjárt felkelt, hogy újra megkevergesse a ludat.

Amikor végzett, visszafeküdt.

- Hát még mindig nem főtt meg az a lúd? - kérdezte tőle az ura. - Meddig kevergeted? Egész éjjel főzöd?

- Jaj, hallja-e! - mondta az asszony. - Én nem tudom, de ez most még százszor keményebb, mint amilyen volt, s erőst kék a hasa, valahogy feldagadt a fazékban.

Jól van, eltelt egy kis idő.

Egyszer csak összasúgtak a katonák, s elhatározták, hogy felkelnek, s elmennek, mielőtt a háziak észreveszik a fazékban a cserét. Fel is keltek, de megszólalt a házigazda:

- Hát mi van, vitéz urak, aludjanak, még nem virrad!

- Jaj, muszáj nekünk menni - mondták -, mert az éjjel nagy baj történt.

- Miféle baj?

- Kendtek még nem tudják, de mi már hallottuk, hogy nagy dolog történt az országban. - felelték a katonák.

- Aztán miféle dolog?

- Betört Bocskorbén király, s kiüzte az országból Ludamén császár. S megyünk, hogy megverjük.

- Aztán csak így ketten,

- Elintézzük mi ketten is, ne féljenek! Csak kiérjünk a faluból. Leülünk a falu végén, s ott aztán elintézzük.

- Na jól van - mondta az ember. - Ha olyan vitézek, menjenek hát!

Összeszedték magukat a katonák, kezet fogtak, elbúcsúztak, megköszönték a szállást, s elmentek.

Az ember azt mondta a feleségének, hogy most már ne feküdjenek vissza, hanem etessék meg az állatokat, aztán reggelizzenek meg ők is. Fel is keltek, s kereste az ember a bocskorát, de nem volt sehol se. Megkérdezte a feleségét:

- Hallod-e, te asszony! Én az este ide tettem a bocskoromat, hol van?

- Én nem tudom, ahova tette, ott van, vegye el! - válaszolta az asszony.

De nem volt ott. Kiment az asszony fejni, s az ember felhúzott egy rossz bocskort, mert a másikat nem találta meg, s kiment ő is, hogy megetesse az állatokat. Amikor végeztek a munkával, azt mondta az ember a feleségének:

- Na, most már vedd elő a ludat, s együnk!

Az asszony odament, s a fakanállal húzná ki a ludat, de biza lúd helyett csak a bocskor akadt a fakanál végére.

- Jaj, te, te, a ponciusát! - átkozódott az ember. - Látod-e, ezért mondták azok a semmirekellő katonák, hogy Boeskorben király kiűzte az országból a Ludamén császárt. S megmondták, hogy mennek, hogy megegyék. Elmondtak mindent, de nem érte fel az eszünk, lóvá tettek minket!

Na de azt, hogy ennyire csúful jártak, nem merték elmondani senkinek se, mert szégyellték, s nem akarták, hogy rajtuk nevéssen az egész falu. Mindez csak azért fordult elő velük, mert erőst fősvények voltak.

Ha a katonáknak adtak volna vacsorát, akkor azok se bántak volna így el velük. Ezen tanultak, s többet nem voltak fősvények. S még ma is élnek, ha meg nem haltak.